KORKU

magazin

Kan içen canavarların en korkuncu vampirler kıralı.

DRAKULA

profesör&bakunin

KAÇIŞ

Orloff bütün bir günü hücresinde bir aşağı bir yukarı dolaşmakla geçirmişti. Yüreği dışarıda ki hava kadar sıkıntılı ve kapalıydı. Gök gürültüsünün korkunç sesi hapishanenin kalın duvarlarında yankılar yaparak odanın içine dağılırken hücrenin parmaklıklı penceresinin kırık camından içeriye süzülen yağmur damlaları dışarıya bakan mahkûmun yüzünü ıslatıyordu.

karanlığı görmeye çalışırken çakan bir şimşek tekrar yardımına koştu. Anlam veremediği bu karanlık aslında daracık bir tüneldi... Tünelin hemen ağzında yılların etkisiyle sararmış bir kağıt parçası duruyordu. Kâğıdı okuyabilmek için pencerenin kenarına giden Orloff hayatında ilk defa okuma yazma bildiğine sevini - yordu.... Yıllanmış kâğıtta şu sözler yazılıydı:

"Ben bu yoldan kaçarak kurtuldum..... Benden sonra bu kâğıdı bulan aynı şansa sahip olacaktır."

Sevincten çılgına dönen Orloff kafasını ve omuzlarını tünelden içeri sokarak karanlığın içinde sürünerek ilerlemeye başladı. Tünelin ıslak ve yosunlu cidarından fırlayan kaya parçaları Orloff'un üstünü başını yırtıyor, yüzünde ve ellerinde derin çizikler meydana getiriyordu.. Bütün benliğini kaplıyan kaçmak ihtirasıyla Orloff hiç bir acıyı duymaksızın bir yılan gibi karnının üzerinde sürtünerekten çamurların içinde yoluna devam ediyordu.. İlerledikçe yol biraz daha dikleşip darlaşıyor, kayalar elbiselerinin arasından vücudunu parça parça ediyordu.. Kendisini çevreleyen ıslak karanlık her an biraz daha artarken Orloff güçlükle ve kesik kesik nefes alabili - yordu... Nefes almak için durakladığı bir an Orloff bitkin ve perişan, daha uzun bir müddet yola devam edemiyeceğini düşündü. Çıkış noktasını bulamadığı takdirde hücresine geri dönecek kuvveti de kalmamıştı...

Dişlerini kenetleyerek son bir hamle yaptı... Karşısında beliren ufak yuvarlak açıklıkta ay ışığının solgun ışığı parıldıyordu. Tünelin sonuna varmış, hürriyetine ve hayata kavuşmustu... Dışarıdaki soğuk geceden gelen hafif bir rüzgâr yüzüne çarparken Orloff son bir gayretle kendini hayata kavuşturacak olan yola doğru atıldı... Geriye kalan son birkaç metreyi yarı kayarak tan geçerken yüzüne ıslak ve yapışkan birşeylerin çarptığını hissetti.. Birden bire Orloff kafasını sert bir cisime çarparak durakladı... Karşısında bir demir parmaklık ve bir insan iskeleti vardı....

BORIS KARLOFF ANLATIYOR

Orloff'un hayatının yedi senesi bu hücrenin içinde geçmişti. İşlemiş olduğu korkunç cinayetin bedelinin, sadece ufak bir kısmı olan uzun yedi sene.... Bugün bile hala sıcak kanların ellerinden aşağıya akışını ve duruşma günü kendisinin ağzından çıkan her kelime karşısında korkuyla irkilen binlerce insanın bakışını görür gibiydi... Gün olur Orloff işlediği cinayetle gurur duyar. Cesaretle kabullenirdi cezasını.. Ama, dışarıda fırtınanın kıyametler kopardığı bugün. Orloff'un bir tek arzusu vardı. Kaçmak.

Çakan bir şimşeğin ışığı odayı baştan başa aydınlatmıştı. Bir an süren bu göz kamaştırıcı aydınlıkta. Orloff'un gözleri sağ duvarın dibindeki büyük taşa ilişti.. Taşı çerçeveleyen sıvalar kazınıp taş yerinden oynatılmıştı sanki... Orloff nefes almaya bile çekinerekten o köşeye koştu ve taşın önünde dizlerinin üstüne çöktü...

Gözleri onu aldatmamıştı... Orloff heyecandan titreyen parmaklarıyla taşın etrafındaki toprakları kazımaya başladı... Bir kaç dakika sonra taşı yerinden çıkarmıştı... Korku ve ümit dolu gözlerle taşın altındaki

Sevgili Okuyucular,

Korku esprisi, kendisini en belirgin olarak sinemada gösterebilmiştir. Yirminci yüzyılın bu güçlü san'at dalı da yeni yeni emeklediği sıralarda en büyük yardımı bu "korku" hikâyelerinden almıştır.

Yaşı otuzun üstünde olan sinema meraklısı okuyucularımız bir zamanlar sinema dünyasını bir kâbus gibi saran Korku filmleri modasını, çok iyi hatırlarlar. Bu filmlerin en iyi örneği sayılan FRANKENŞTAYN-dan geçen sayımızda bahsetmiştik..

Özellikle, bu korku filmleri modasına yetişemememiş olan genç okuyucularımıza (ünlü korkunçlar)ı tanıtmak için bu yazımızda da Vampirler Kralı Kont DRAKULA'dan bahsedeceğiz...

Korku romanları tarihinin en önemli eserlerinden biri kabul edilen ve gündüzleri yarasa olup bir kuytuya saklanan, geceleri de göz alıcı smokini, parlak pelereni ile kan emecek kurban aramağa çıkan KONT DRAKULA, yazıldığı 1897 yılından bu yana milyonlarca okuyucuya korkulu ve heyecanlı anlar yaşatmaktadır.

Vampirlere, kurtlara ve öldük - ten sonra dirilen insanlara ait hikâyelerle dolu olan bu romanda kötülüklerle mücadele eden iyi ve cesur insanlara da rastlamak mümkündür.....

Korku hikâyeleri üstadı Bram Stoker'in (1847-1912) en önemli eseri olan DRAKULA bütün diğer hikâyelerinden daha fazla okunup sevilmiştir....

Sinemada Drakula'yı ilk def'a Max Schreck, canlandırmıştı. Drakula 1924' de Derby'de sahneye aktarıldı ve ilk sessiz filmi, sesli kordelâlar takibetti..... Sesli versiyonlarda Drakula'yı canlandıran Bela Lugosi Boris Karloff'un, "Frankenstayn" serilerinde kazandığı, büyük, ulaşılmaz başarıyı sağladı: Bela Lugosi adını, Drakula adının yanı sıra sürdürüp, götürecek kadar büyük bir başarı.....

PARİSİN ÜNLÜ MÜZESİNİN SAHİBİ BAŞKA BİR ŞEY SÖYLEMEDEN VİGO'NUN YANINDAN UZAKLAŞTI... VİGO İSE RAKİBİNİN ESERLERİ ÖNÜNDE KISKANÇLIK DUYGULARİYLE KIVRANIYORDU...

RENAİS BENİ MAHVEDECEK. BUNLAR DURURKEN KİMSE BENİM MÜZEME GELMEZ. BUNLARIN YANINDA BENİMKİLER ÇOK GÜLÜNÇ!
ŞU HALKIN HALİNE BAK... ADETA ÜŞÜŞÜYORLAR... BUNA SEYİRCİ KALMAMALIYIM. ACABA RENAİS BANA YARDIM ETMEZ Mİ?
VİGO, KALABALIĞIN ARASINDAN SIYRILARAK RENAİS'İN YANINA SOKULDU...
MÖSYO RENAİS, BANA YARDIM ETMELİSİNİZ. ELİMDEKİ BÜTÜN PARAYI TEKNİĞİNİZİ ÖĞRENMEK İÇİN VEREBİLİRİM!
SİZİN İÇİN YAPABİLECEĞİM BİR ŞEY YOKTUR MÖSYÖ VİGO!
MÜZENİN SAHİBİ VİGO'YA SIRTINI DÖNER VE UZAKLAŞIR...
YAPACAK BİR ŞEYİM OLMADIĞINI SÖYLEDİM MÖSYÖ.
BU SOĞUK DAVRANIŞ VİGO'YU BÜSBÜTÜN ÇILGINA ÇEVİRDİ...
KAPATIYORUZ! LÜTFEN BEYLER BU TARAFTAN! KAPATMA SAATİ GELDİ!

RENAIS SON ZİYARETÇİ MÜZEYİ TERKEDENE KADAR HAREKETSİZ BEKLER...
SONRA LAMBALARI TEKER TEKER SÖNDÜRÜRKEN DIŞARIDA PARİS RENKLİ GECELERİNDEN BİRİNİ YAŞAMAKTADIR...
SON LÂMBAYI DA SÖNDÜREN RENOIS MÜZENİN ARKA TARAFLARINDAKİ ÇALIŞMA ODASINA DOĞRU GİDER...
KORKUNÇ ESERLERİ KARANLIĞIN İÇİNDE DEHŞETLİ GÖRÜNÜŞLERİ İLE YALNIZ VE SESSİZ KALMIŞLARDIR...
BİR TABUTUN KAPAĞI AÇILIR...
...VE VİGO SAKLANDIĞI YER-
RENAIS'İN SIRRINI MUTLAKA ÇÖZECEĞİM. YA DA HİÇ DEĞİLSE BENİ MAHVETMESİNE ENGEL OLACAĞIM!

KARANLIKLARIN PRENSİ

DRAKULA

YAZAN:

Bram Stoker

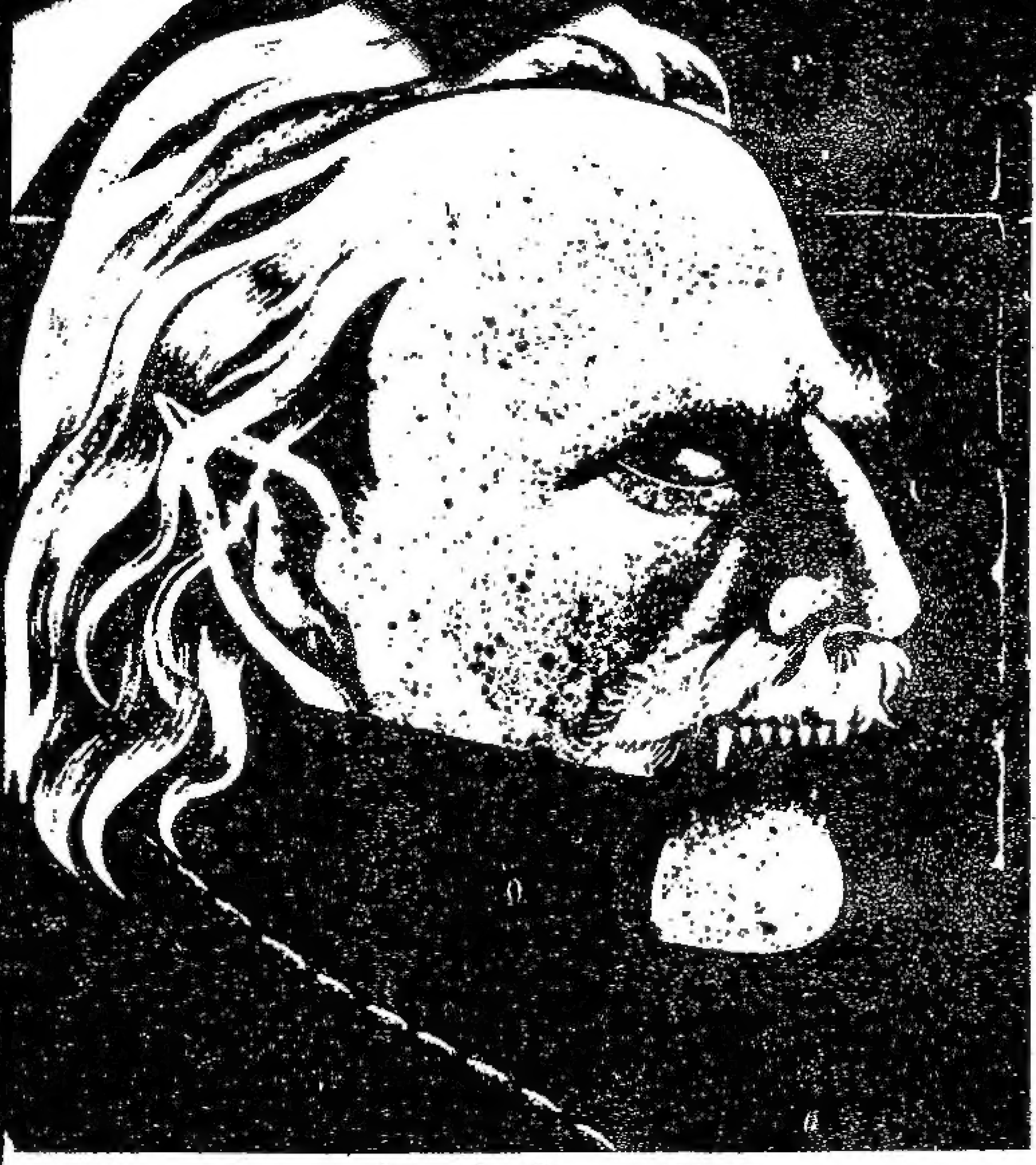

Transilvanya'nın karanlık ormanları içinde, terkedilmiş bir şatoda esir kalan bir İngiliz, korkunç kaderine boyun eğmişti. Londra'nın kenar mahallelerinde genç ve güzel bir kadın da, esrarengiz bir hastalığa yakalanmıştı.

İkisinin de hayatlarını tehdit eden, anlatılamayacak kadar kötü bir kuvvet vardı. Yüzyıllar öncesinin korkunç vampiri Drakula'ydı bu.

Bu hikâyedeki, vücutları çürümüş ölülerin garip ve dehşetli serüvenleri çağlar boyu okuyucuları büyülemişti.....

JONATHAN HARKER'İN HATIRA DEFTERİNDEN

3 Mayıs Bistritz -Mayıs'ın birinci günü, öğleden sonra 08.35'te Münih'ten hareket ederek, ertesi sabah erken saatlerde Viyana'ya geldim. Aslında, tam saat 06.46 da varması gereken tren, bir saatlik bir gecikme yapmıştı. Birkaç saat sonra, Viyana'dan da ayrılarak, akşama doğru Klausenburgh'a geldik. Almancam çok işime yaradı burada... Oldukça iyi bir yemek yedikten sonra, geceyi geçirmek için bir otele gittim.

Yatağımın rahat olmasına rağmen, bir türlü uyku girmedi gözüme. Biraz dalar gibi olduğum zaman da akla hayale gelmedik kâbuslarla uyandım. Penceremin altında bir köpek, acı acı havladı durdu.... Yediğim ağır yemekten olacak, susuzluktan dilim damağıma yapışıyordu... Sabaha karşı, tam dalmıştım ki kapım kırılacakmış gibi vuruldu.... Trene pek az vaktim kalmıştı.

Bistritz'e girdiğimiz zaman, hava iyiden iyiye kararmıştı. Kont Drakula'nın emrine uyarak Golden Krone oteline indim... Burada beni bir mektup bekliyordu:

"Dostum. Karpatlara hoşgeldin.. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Bir güzel uyu bu gece... Yarın üçte kalkacak olan posta arabasında yerin hazır. Borgo Geçidi'nde de fayton seni alıp bana getirecek. Londra'dan buraya kadar rahat bir yolculuk yaptığını ve şahane malikânemde de güzel günler geçireceğini umarım.."

Dostun DRAKULA.

4 Mayıs- Hareketimden biraz önce, ihtiyar otelci kadın odama geldi. Yüzünde çok garip bir ifade vardı. Gözleri korku doluydu adeta. Sonra ıslığa benzer bir sesle, "Mecbur musun gitmeğe delikanlı? Mecbur musun?...." diye fısıldadı.

Doğrusu ürkmüştüm onun bu halinden... Vücudümü tuhaf bir titreme kapladı. Kadın, bana acıyarak bakıyor, yarı Almanca, yarı bilmediğim bir lisanda, birşeyler söylemeye çabalıyordu.

"Bugün günlerden ne olduğunu biliyor musun? "Mayıs ayının dördüncü günü olduğunu söyledim. Başını elleri arasına alarak:

"Evet, dedi, evet ben de biliyorum bunu, ama o değil, bugün ne günü olduğunu biliyor musun?"

Hiçbirşey anlamamıştım:

"Sen Jorj gününün arefesidir bugün. Bu gece saatler gece yarısını, vurunca, dünyadaki bütün kötü ruhların yeryüzüne ineceğini bilmiyor musun? Nereye gittiğinden haberin var mı senin?"

Sonra ağlayarak gitmemem için yalvarmaya başladı.. Gözlerindeki, korku ve dehşet ifadesini ömrüm boyunca unutamıyacağım. Fakat elden ne gelir, yapılacak pek çok işim vardı orada. Üstelik çoktandır oraya gitmeğe kararlıydım.

Bu satırları, arabacıyı beklerken yazıyorum... Galiba doğuya gittikçe trenler ve posta arabaları geç kalkıyorlar... Saat üçü çoktan geçti..... Hah! işte arabacı da geliyor...

5 Mayıs Şato- Sabah sisi yavaş yavaş kalkıyor... Uykum gelene ka-

dar yazacağım. Arabaya bindiğim zaman, daha sürücü yerine oturmamıştı. Onu ihtiyar otelci kadınla konuşurken gördüm. Benden bahsediyor olmalılar.... Arada sırada dönüp, endişeli gözlerle bana bakıyorlar... Etrafta avare avare dolaşan, işsiz güçsüz takımından birkaç ihtiyar daha katıldı konuşmalarına, bana acır gibi bir halleri var. Arada Almanca laflar da geçiyor.... Sık sık, "büyü" ve "vampir" gibi sözler geliyor kulağıma. Hareket edeceğimiz zaman, kalabalıktan birkaç kişi yanıma yaklaşarak, haç çıkardı. Sebebini sorduğum zaman, "Tanrının seni kötülüklerden koruması için" gibi şeyler dediler. Doğrusu hiç hoşuma gitmedi bu. Bilmediğim bir yere gidiyordum, içimi bir korku kapladı....

Arabada benden başka üç yolcu daha vardı.... Yol, iri gövdeli ağaçların meydana getirdiği, loş bir ormanın içinde uzayıp gidiyordu. Arabacının hiç mola vermeden yol alması dikkatimi çekti...Sadece bir kere, o da hava kararınca, fenerleri yakmak için durduk.

Gecenin hayli ilerlemiş bir saatinde, Borgo Geçidi'ne girdik. Görünürlerde Kont'un arabası filân yoktu... Arabacı atların başını çekip durduktan sonra, diğer yolculara dönerek yarı Almanca birşeyler söyledi. Anlayabildiğim, tam bir saat erken geldiğimizdi. Sonra, yanıma yaklaşarak:

"Görünürlerde kimse yok, isterseniz Bukovia'ya kadar gelin, yarın sabah, ya da öbürgün dönersiniz, dedi. Hattâ öbürgün dönseniz sizin için daha hayırlı olur."

O anda karşı yoldan kuvvetli atların çektiği bir araba gelip, hemen yanımızda durdu. Arabacı, uzun boylu güçlü kuvvetli bir adama benziyordu.... Posta arabasının zayıf ışıklarında bile, gözbebeklerinin kan çanağı gibi kırmızı olduğu farkediliyordu. Adam, posta arabasının sürücüsüne dönerek,

"Bu akşam erkencisin dostum, diye seslendi, acelen ne böyle?....."

Sürücü ürkek bir tavırla:

"Benim değil, İngiliz'in acelesi vardı," diye cevap verdi."

"Onun için kendisinin Bukovina'ya devam etmesini istediniz değil mi? diye yabancı cevap verdi."

"Beni aldatamazsınız, ben bu hususlarda hem çok bilgiliyim hem de atlarım süratli."

Devamı gelecek sayıda

GORİL
GORİL JOE RİNGLERDE YENİLMEZ BİR CANAVARDI. FAKAT DUYGULU BİR KALP TAŞIYORDU...
İSTEMEYE, İSTEMEYE DÖGÜŞÜYORUM. İNSANLARI DÖGMEK HOŞUMA GİTMİYOR. ÜSTELİK KALBİMDEN RAHATSIZIM.
EVET BİR ŞEY VAR!
KALBİNDE NE RAHATSIZLIĞI OLACAK ?... ASLAN GİBİ ADAMSIN!
BAZAN DÖGÜŞÜRKEN KALBİMİN SIKIŞTIĞINI HİSSEDİYORUM. ARTIK DÖGÜŞMEKTEN VAZGEÇMELİYİM!
BIRAK BU KURUNTULARI! DEMİR GİBİSİN JOE!
HAYIR, KALBİMDE MUHAKKAK BİR ŞEY VAR. BİR DOKTORA GÖRÜNMEM LÂZIM. SONRA DA BOKS'U BIRAKACAĞIM!
SPOR SALONU
KENDİNE GEL JOE! RİNGE ÇIKINCA BİR ŞEYİN KALMIYACAK! YİNE YENİLMEZ OLACAKSIN!
GORİL JOE GELİYOR!
HAYDİ GORİL JOE! PESTİLİNİ ÇIKAR ONUN YİNE!
İSTEMİYEREK DÖGÜŞTÜĞÜMÜ BİLSELER BANA BÖYLESİNE TEZAHÜRAT YAPMAZLAR.
GORİL JOE AVRUPA ŞAMPİYONU ZAKAR'A KARŞI
BAYLAR BAYANLAR! SİZE YENİLMEZ ŞAMPİYON, GORİLDEN GÜÇLÜ GORİL JOE'YU TAKDİM EDİYORUZ!...
GORİL JOE. YARI HAYVAN YARI İNSAN. BU HİKÂYE NASIL BAŞLADI.. HATIRLIYORUM. BİR GÜN....

NE ?!! BOKS'U BIRAKMAK MI İSTİYORSUN ? OLMAZ BÖYLE ŞEY! SEN DELİRMİŞSİN. HEM KONTRAT İMZALADIK.. İLAN BASDIK.. BİR SÜRÜ BORCA GİRDİK!
ÇEKTİĞİM AĞRILAR HAKKINDA BİR DOKTORLA GÖRÜŞTÜM... KALBİMİN RAHATSIZ OLDUĞUNU, EĞER BOKSU BIRAKMAZSAM HASTALIĞIMIN ARTACAĞINI SÖYLEDİ!
ZATEN HİÇ BİR ZAMAN BU KARNAVAL İŞİNDEN SOYTARI GİBİ DÖĞÜŞTEN HOŞLANMAMIŞTIM BEN. ŞİMDİ KALBİM AĞRIDIĞINA GÖRE HER AN ÖLMEM MÜMKÜN VALSH!...
SENİN GİBİ BİR AYININ ÖLEBİLECEĞİ HİÇ AKLIMA GELMEMİŞTİ. AMA MADEMKİ BU KADAR KORKUYORSUN BİR ŞEY DÜŞÜNÜRÜZ!
VALSH BİR HAFTA SONRA BENİM HASTALIĞIMA BİR ÇÖZÜM YOLU BULMUŞTU...
DOKTOR BU MU? AMA O SİRK HAYVANLARINDAN, İÇKİDEN BAŞKA BİRŞEYDEN ANLAMAZ Kİ!...
DOKTORLUK YAPMASI POLİS TARAFINDAN YASAKLANMADAN ÖNCE ÇOK İYİ BİR OPERATÖRDÜ.. GÜVEN BANA JOE!...
BİR KAÇ YIL SONRA NASIL OLSA KALPTEN ÖLÜP GİDECEKTİM!...
BU İLAÇ SİZİ, BİR KAÇ DAKİKADA YATIŞTIRIR. ŞİMDİ LÜTFEN AMELİYAT MASASINA!
KORKMANA LÜZUM YOK JOE! KÖTÜ BİR ŞEY YAPMIYACAK Kİ SANA!
İLAÇ DAHA TESİRİNİ GÖSTERMEDEN ÖNCE, SON ANDA BİR ŞEY GÖRMÜŞTÜM..
GO... GORİL!... BU SABAH ÖLDÜRMEK İSTEDİKLERİ HAYVAN!...
ATEŞ ETMİŞLER AMA SADECE KAFASINDAN YARALANMIŞ. BİZİM İŞİMİZE YARAYACAK İYİ VE SIHHATLİ BİR..
..KALBİ VAR!

GONG VURULDUĞUNDA... JOE DÜŞÜNCELERİNİ YENİDEN SALONA, IŞIKLARA VE KARŞISINDA KENDİNE VURULACAK YUMRUĞA YÖNELTMİŞTİ...
JOE HİÇ TEKNİK GÖZETMEDEN SADECE İÇİNDEN GELEN VAHŞİ BİR GÜÇLE DÖĞÜŞÜYORDU... BU GÜCÜ ONA ÇALIŞMALARI DEĞİL KALBİ VERMİŞTİ SANKİ...
AZ SONRA HER ŞEY BAŞKA BİR ŞEHİRDE TEKRARLANMAK ÜZERE SONA ERİYORDU...
İŞTE KAZANDIĞIN PARA JOE!.. YALNIZ RAKİPLERİNİ MAHVETMEDEN ÖNCE ONLARA DA BİRAZ ŞANS VERSEN İYİ OLACAK!
RİNGE ÇIKTIĞIM ZAMAN SANKİ BANA BİR ŞEYLER OLUYOR VALSH! RÜYALARDAKİ GİBİ VAHŞİ BİR DUYGU KAPLIYOR İÇİMİ. HEP AMELİYATTAN SONRA OLDU BU!
HER GEÇEN GÜN BİRAZ DAHA HAYVANLAŞIYORUM!
HELE GECELERİ!.. TANRIM! DÜŞÜNMEK BİLE NE KORKUNÇ

AWWOWRRRR
HAYVANLAR BENİM İÇİMDEKİ GORİLİ SANKİ GÖRÜYORLAR! UYUDUĞUM ZAMANLAR BÜTÜN BENLİĞİMİ KAPLAYAN DUYGULARIN SADECE BİR RÜYA OLMAMASINDAN KORKUYORUM!
YARI GORİL! YARI İNSAN BİR ADAM!....
GENE Mİ SEN? ÇEKİL YOLUMDAN!
NEYİN VAR SENİN! YARI HAYVAN, YARI İNSAN OLUŞUNDAN MI HUZURUN KAÇIYOR? EĞER MEMNUN DEĞİLSEN ESKİ HALİNE GETİREBİLİRİM!
SARHOŞ KASAP DOĞRUYU SÖYLE! BANA YARDIM EDEBİLİR MİSİN?
YAVAŞ OL BAKALIM!.. NORMAL HALİNE DÖNEBİLİRSİN AMA, BU ÇOK PAHALIYA MAL OLUR SANA!
YENİDEN NORMAL OLABİLMEK İÇİN HER ŞEYİ GÖZE ALDIM! NE İSTERSEN VERİRİM!
GİR ÖYLEYSE ŞU ÇADIRIN İÇİNE! BİRAZ İÇKİ İÇTİKTEN SONRA KENDİNİ ESKİ HALİNLE DÜŞÜNMEYE BAŞLA!

BOŞ KARNAVAL SALONUNDA MENAJERİ TEK BAŞINA DOLAŞMAKTAYDI...
KOCA SALAK! GORİL HALİNE GELDİĞİNE İYİCE İNANMIŞ!
TIPKI KALBİNDE BİR HASTALIK OLDUĞUNA İNANDIĞI GİBİ!
OYSA İLK ZAMANLAR BOKSU BIRAKACAĞIMDAN KORKTUĞUM İÇİN DURUMU BİR KALP UZMANINA ANLATMIŞTIM.
SİZİN FİLMLERDE BU ADAMIN KALBİ SAĞLAM GÖRÜNÜYOR!
EVET, GERÇEKTEN KALBİNDE BİR RAHATSIZLIĞI YOK. AMA,.. BOKSTAN NEFRET ETTİĞİ İÇİN KENDİSİNİ KALP HASTASI OLDUĞUNA İNANDIRMIŞ! PSİKOLOJİK BİR DURUM. BOKSU BIRAKMASI LÂZIM!
BOKSU BIRAKMASI HİÇ İŞİME GELMEZDİ. ONA İNANDIRICI BİR OYUN OYNAMAK TEK ÇAREMDİ...
EĞER GERÇEKTEN KENDİSİNİ KALBİNDEN HASTA OLDUĞUNA İNANDIRIYORSA. ŞİMDİ YENİ BİR KALBE, HEM DE BİR HAYVAN KALBİNE SAHİP OLDUĞUNA İNANMASI GEREKİR!
GÖĞSUNUN ÜZERİNE AÇACAĞIMIZ BU YARA, ONU AMELİYAT OLDUĞUNA İNANDIRACAK. BÖYLECE HER ZAMAN, KENDİSİNİ AMELİYAT ETTİĞİMİ SANACAK!
UYGULADIĞIMIZ OYUN TUTMUŞTU. BU ONUN UZUN SÜRE BOKSU BIRAKMASINA ENGEL OLACAKTI...
ARADA BİR KENDİSİNE BU İĞNELERDEN YAPACAĞIM. O DA BUNUN ZARARLI BİR TEDAVİ ŞEKLİ OLDUĞUNA İNANACAK. OYSA BUNLAR SADECE ZEKÂSININ İŞLEMESİNİ DURDURACAK VE GÜCÜNÜ ARTTIRACAK!
BENİM KENDİSİNE YAPACAĞIM TELKİNLERLE BİR İNSANDAN ÇOK BİR GORİL OLDUĞUNA İNANACAK! DÖĞÜŞMEKTEN BAŞKA HİÇ BİR İŞE DE YARAMIYACAK!
KENDİSİNE BİR GORİL KALBİ TAKILDIĞINA İNANMASI İŞİME GELİR!
BUNDAN SONRA GERİYE BİR TEK ŞEY KALIYOR. GERÇEĞİ KİMSEYE SÖYLEMEMESİ İÇİN DOKTORA BİR KAÇ KADEH İÇKİ ISMARLAMAK!
DOKTOR! NERDESİN? HAYDİ SENİNLE ŞEHRE İNİP BİR KAÇ KADEH ATALIM!.. KEYİFLENİRİZ!
DOKTOR! ...!... HEY!.. AMAN ALLAHIM!...

VAHŞİ BİR HAYVAN ONU PARÇALAMIŞ!...
BU HAYVAN BEN Mİ YİM VALSH?
JOE... JOE! BUNU SEN Mİ YAPTIN ? İMKÂNSIZ! SEN ADAM ÖLDÜREMEZSİN JOE! SEN NORMAL BİR İNSANSIN! OLAMAZ JOE!
EVET... DOKTOR DA SENİN GİBİ KANDIRIYORDU BENİ! HEM O KADAR UZUN SÜRE KANDIRDI Kİ.. ŞİMDİ GERÇEKTEN DEĞİŞTİM ARTIK!...
JOE!... GELME... DUR! YANILIYORSUN SEN! DOKTOR YALAN SÖYLEMEDİ! SEN NORMALSİN!
O AMELİYAT.. SENİ SADECE GÜÇLÜ OLDUĞUNA İNANDIRMAK İÇİNDİ... GERÇEKTEN KALBİNİ DEĞİŞTİRMEDİK!
HİÇ BİR ŞEY YAPMADIK SANA JOE! NE OLUR İNAN BANA! OLAYLARI KENDİN BÜYÜTÜYORSUN!
YARI İNSAN, YARI HAYVAN JOE'NUN KORKUNÇ PENÇELERİ BOĞAZINA SARILIRKEN MENACER ÇABALARININ BOŞA GİTTİĞİNİ ANLIYARAK SON BİR ÇIĞLIK ATTI...
HER ŞEY SENİN KENDİ KAFANIN İÇİNDE!...
BÖYLECE MENACER VE DOKTOR ZAVALLI JOE'NUN KURUNTULARINI KÖTÜYE KULLANMANIN ONA KENDİSİNİN BİR HAYVAN OLDUĞUNU İNANDIRMANIN CEZASINI ÇEKTİLER...

HİTCHCOCK *un seçtikleri*

KORKUNÇ

4 Eylül- Keseme uygun bir oda bulabilmek için bütün Londrayı dolaşmam gerekti. Zorlukla aradığımı bulabilmiştim. Eski ve ahşap bir binanın orta katında iki büyücek oda. Konforlu olmamakla beraber fiatı çok ucuz, senede 120 sterling. Odaları görür görmez kararımı verip bir senelik kontratı imzaladım.

1 Ekim- Londranın tam orta yerinde olan odam arasıra yazılarımı verdiğim aylık gazeteye de çok yakın. Evim eski olmasına rağmen benim pek hoşuma gidiyor. Oturma odası olarak kullandığım odanın orta yerindeki tahtaların bir kısmı çökmüş, belki de eskiden bu odada geçmiş bir kavganın kalıntıları...

2 Ekim- Ev sahibem ince soluk yüzlü bir kadın. Konuşmayı hiç sevmiyor. Yaşlılığından mıdır nedir ciğerlerine kadar tozla doluymuş gibi bir his veriyor insana. Kendisine, ev işlerinde yardım eden ve sabahları bana da kahvaltımı getiren bir hizmetçisi var. Evde tek kiracı benim. Benim tuttuğum odalarda iki sene evvel bir ressam otururmuş, iki sene boş durduktan sonra ben tutmuşum.

8 Ekim- Günlerimi yazı yazmak ve çalışmakla geçiriyorum. Üç senedir üzerinde çalışmakta olduğum romanımı bu evde bitirebileceğim galiba...Ev sahibesi troleybüste çalışan bir oğlu olduğunu ve arasıra kendisini ziyarete geldiğini söyledi...Geçen akşam aşağıda olan patırtılardan oğlunun geldiğini ve sarhoş olduğunu tahmin ettim..

10 Ekim- Bugün herşey ters gitti...Sabahleyin kahvaltıda iki yumurtamın bir tanesi bayattı. Bayat yumurta asabımı bozmuş olacak ki bir türlü iyi bir yazı yazamadım. Uzun bir yürüyüşe çıktım ve geç vakit eve döndüm. Eve geldiğimde hava bozmuş, sert bir rüzgarla karışık yağan yağmur, odamın camlarına vurmaya başlamıştı. Fırtınada odam çok korkunçtu. Rüzgâr yıllanmış tahtaların arasındaki boşluklardan geçerken sinir bozucu ıslıklar çıkarıyordu...Ben bu patırtının arasında uyumayı deneyeceğim....

12 Ekim- Yalnızlığımdan ve fakirliğimden usandığım, bazı günler konuşacak ve dertleşecek bir insanın bulunmaması beni sıkıyor.

24 Ekim- Dün gece ev sahibesinin sarhoş oğlu gene eve geldi. Gece geç vakit aşağıdan gelen seslerle uyandım. Sarhoş, annesine bağırıyordu. Söyledikleri arasında sadece bir cümleyi yakalıyabildim."Bu evin düzelebilmesi için tek çare baştan aşağı yakılmasıdır."

30 Ekim- Bugün bu eve taşınalı tam bir ay oldu. Nedense buraya, bir türlü alışamadım. Başım hergün devamlı ağrıyor, sinirlerim de fena halde bozuk. Her zaman benden birşeyler saklamak istermiş gibi bir hali olan ev sahibesi Mrs Monson'a karşı içimde köklü bir nefret var. Dün gece oğlu evde kalmıştı. Sabah işe giderken pencerede beni gördü ve acaip bir şekilde gülümsedi...Sinirlerimin bozukluğundan olacak her şeyde bir garip-lik buluyorum.

2 Kasım- Evin sessizliği beni sıkmaya başladı. Keşke diğer odalarda kiracılar olsaydı. Bazen içimde bir merak uyanıyor ve üst katta boş duran odaları çıkıp dolaşmak istiyorum. Evin civarında hiçbir zaman bir polise rastlamadım. Postacı da işini aceleyle görüp hemen ortadan kayboluyor.

3 Kasım- Odamın penceresinden eve gelip geçenleri takip edebiliyorum. Şimdiye kadar bana iki tane ziyaretçi geldi. Onlar da fazla kalmayıp hemen gittiler. Dün akşam geç vakit eve dönerken en üst kattaki odada ışık ve geniş omuzlu bir adamın gölgesini gördüm. Gecenin o saatinde Mrs. Monson'un oğlu orada ne yapıyordu acaba?

5 Kasım- Bu sabah yazı yazarken birisi merdivenleri çıkıp odamın kapısını vurdu. Ev sahibesi zannederek "Giriniz diye seslendim. Kapı tekrar vuruldu. Benim seslenmeme rağmen içeri giren olmamıştı. Kalkıp kapıyı açtım. Hayret. Kapının önünde hiç kimse yoktu. "Kim var orada" diye seslendim ama ne aşağıdan ne de yukarıdan bir cevap veren olmadı. Kapıyı kapatıp işime dönmüştüm ki Emily (Monson'un yardımcısı) elinde bir mektupla içeriye girdi.

"Bir kaç dakika evvel kapımı vuran siz miydiniz Emily"?

"Hayır efendim."

Bana cevap verirken kızın yüzü solmuştu. Ona az evvel olanları anlattım ve en sonunda "Kimdi kapımı vuran" diye sordum.

"Farelerin çıkarttığı ses olsa gerek Mösyö"

"Fare mi? Fare sesi değildi canım. Birisi kapıyı vurdu. Ev sahibinin oğlu olmasın?"

"Olamaz Mösyö. Evde siz, ben ve hanımın torunundan başka hiç kimse yok. Kapının vurulmasına gelince"

"E e ne olmuş"

"Şey, fare sesi değil, ben de vurmadım."

"Evde bir acaiplik mi var?"

"Hayır Mösyö, hayır."

Cevap verirken Emily ilk önce saçlarının dibine kadar kızarıp sonra da sararmıştı. Korku dolu gözlerini suratıma kaldırarak kısık bir sesle, benden evvel bu odada oturan beyin başına gelenleri anlatmaya koyuluyordu ki, aşağıdan ev sahibesinin cırtlak sesi duyuldu.

"Emily, Emily"

10 Ekim- İşlerim yoluna girdi sayılır. (REVİEW) dergisi yazımı satın alıp bir de yenisini istedi. Gece-leyin neşe içerisinde eve döndüğümde avluda bulunan kedilerden birini okşamak istedim. Hain hayvan elimi ısırmaz mı? Odam, ateş sönmüş olduğu için bir hayli soğumuştu. Karanlıkta şöminenin uzerinde duran kibrit kutusunu almaya giderken birden durakladım. Odanın içinde benden başka birisi vardı sanki. Karanlıkta elim ıslak ve yumuşak, insan elini andıran bir şeye değmişti. Tüylerim ürperdi.

"Kim o" diye karanlığın içine seslendim. Cevap veren kimse olmadı ama aynı anda birisinin kapıya doğru seyirttiğini görür gibi oldum. O sırada parmaklarım kibrit kutusunu bulmuştu. Kibritin aydınlattığı odada Mrs. Monson'u, oğlunu veya Emily'i bulacağımı tahmin etmiştim. Odanın içinde hiç kimse yoktu. Yakmış olduğum gaz lâmbasının solgun ışığında açık kapıdan görü-

ZİYARETÇİ

Çeviren: F. MELEK

nen hol ve tahta merdivenler bomboştu. Tam kapımı kapayıp odama çekilecektim ki kulağıma inilti gibi bir ses geldi. Bütün korkumu yenerek üst kattaki odaları dolaşmaya karar verdim. İlk çıktığım kattaki bir tek odanın kapısı kilitliydi. En üst kattaki odanın kapısını açık bulup içeri girdim. Girer girmez burnuma çarpan pis ve keskin kokunun tesiriyle bir kaç adım, geriledim.. Görebildiğim kadarıyla ufak odanın içinde hiçbir eşya yoktu. Koşar adımlarla merdivenleri inip odama girdim. O gece türlü kâbuslar beni uyutmadı...

11 Kasım- Geçen günkü sonu gelmeyen konuşmamızdan bu yana Emily odama hiç uğramaz oldu. Bugün kahvaltımı getiren yeni bir kız Emily'nin evden ayrılmış olduğunu söyledi. Dün gece gene korkunç rüyalar gördüm. Bu sabah uyandığımda, geçen akşam en üst kattaki odada duyduğum koku sanki benim odama da bulaşmıştı. Giyinirken elbiselerimin gece bıraktığım yerde olmadıklarını fark ettim. Yoksa eski hastalığım tekrarlanmış mıydı?. Eski oturduğum evden her gece uykuda gezdiğim için ayrılmıştım....

26 Kasım- Son günlerde sinirlerim biraz düzelmişti. Geceleri kapımı kilitlemeye başladığımdan beri daha rahat ediyordum. Ama dün geceki hadiseler beni tekrar alt üst etti. Gece yarısı kapının dışından birinin beni gözetlediğini zannederek uyandım. Yatağımdan inip sessizce kapıya gittim. Tam o sırada dışarıdan uzaklaşan bir adamın ayak seslerini andıran vumusak bir ses duydum. Bir sanıyeden az bir zamanda kapımın kilidini açıp dışarıya fırladım. Beni dinleyen insanın yakınlarda bir yerde olduğuna emindim. Hole çıkıp aşağıya baktım. Görünürde kimsecikler yoktu. Daracık koridorda ilerleyip yukarıya çıkan merdivenlerin altına vardığımda gizli bir kuvvet beni yukarıya bakmaya zorladı. Merdivenlerin birkaç basamak üstünden bir adam bana bakıyordu. Karanlıkta ancak adamın iri omuzlu, ve çok saçlı olduğunu sezinliyebilmiştim. Yüzünü göremiyordum, ama içimde bir his bir canavarla karşı karşıya bulunduğumu bana söylüyordu. Bütün kuvvetimi toplayıp adamın üstüne doğru ilerlemeye başladım. Ben üstüne doğru gittikçe adam gerileyip karanlığın arasında kayboldu. En üst kattaki odanın kapısını açıp içeriye girdiğini işittim. Şu anda elimde bir ışık veya bir sopa olmasını isterdim. Bunların hiçbiri yoktu ve ben de artık geri dönemezdim. Merdivenleri çıkıp üst kattaki odanın kapısına geldim. Vücudumdaki bütün kan başıma hücum etmişti. Bir an titreyerek orada durduktan sonra parmaklarım tokmağı kavradı ve kapıyı açtım. İlk işim odada bulunan diğer insanın kaçmaması için arkamdan kapıyı kapatmak oldu. İkimiz odada yalnız kalmıştık. O anda kendime geldim. Belki de bütün bu olanlar benim vehimlerimden başka bir şey değildi. Zayıf sinirlerim hayali insanlar yaratmıştı. Cebimde bulduğum tek kibriti duvara sürterek, yaktım. Odanın içinde hiç kimse yoktu.

Odama dönerken bana oyunlar oynıyan sinirlerime küfürler ediyordum. Tek garibime giden şey o odada duymuş olduğum keskin ve iç bunaltıcı kokuydu.

30 Kasım- Bugün beni çok sevindiren bir olay oldu. Eski bir dostumdan bir mektup aldım. Kısa bir süre sonra beni ziyarete geleceğini söylüyordu. Bu beni çok memnun etti. Çünkü bir arkadaşa şiddetle muhtaçtım bu günlerde.

2 Aralık- Sinirlerimin berbat hali beni iyiden iyiye endişelendiriyor. Son zamanlarda içimi kemiren acaip bir düşüncenin esiriyim... Çalışırken veya odamda otururken başka bir insana ait düşünceler ve meselelerle uğraştığımı zannedip adını koyamadığım bir hastalığa yakalandığımı sanıyorum. Bu his ilk defa yukarı kattaki odaya çıktığım gün doğmuştu. O odada yalnız kaldığım an amansız bir hastalıkla karşı karşıya bulunduğumu hissetmiştim.

Devamı 27. sayfada

KORKUNÇ MİRAS
DIŞARIDA FIRTINA BÜTÜN ŞİDDETİ İLE ORTALIĞI YAKIP KAVURUYORDU. GÖK GÜRÜLTÜLERİ VE ŞİMŞEKLER ARASINDA YAĞAN YAĞMUR, KARANLIK YATAK ODASININ CAMLARINI DÖVÜYORDU...
FAKAT KRİSTİN, FIRTINADAN UZAKLARDA UYKUSUNDA BİR BAŞKA KÂBUS İÇİNDE KIVRANIYORDU...
VAKİT GELDİ MADAM!..
NORMAN

KORKUNÇ GERÇEĞİ HİZMETÇİ KIZDAN DUYDUĞUNDAN BERİ HER GECE AYNİ RÜYAYI GÖRÜYORDU... HER GECE AYNİ KABUSU YAŞIYORDU KRİSTİN... HER DEFASINDA BALTANIN SOĞUKLUĞUNU ENSESİNDE HİSSEDEREK ÜRPERİYORDU...
OLAMAZ BUNU YAPAMAZSIN.. BEN SENİN KARINIM. SEN ONLAR GİBİ OLAMAZSIN JOHN! BU BİR VAHŞET JOHN!
BU BİR GELENEKTİR. ATALARIMIZ İÇİN BUNU YAPMALIYIM!
OH! JOHN! BENİ SEVERDİN SEN! ACI BANA JOHN!.. KARINIM BEN! YALVARIRIM YAPMA... KIYMA BANA JOHN!...
KRİSTİN BALTANIN İNERKEN ÇIKARDIĞI ISLIĞI VE ÖLÜMÜN SOĞUK BUSESİNİ ENSESİNDE HİSSETTİ....
VIIZZJJTT!!-!
...VE KORKUYLA UYANDI... ÇILDIRTICI KÂBUSLARDAN BİRİYDİ BU YİNE...
AMAN ALLAHIM! DURMADAN AYNİ RÜYAYI GÖRMEME RAĞMEN YİNE DE DEHŞETİNE KAPILMADAN EDEMİYORUM...
BU SÖZLER KRİSTİN'İN BOĞAZINDA DÜĞÜMLENDİ KALDI. BİRDEN KOCASI JOHN'UN BU RÜYALARI NASIL ÖFKEYLE KARŞILADIĞINI HATIRLADI..VE DÖNÜP YANINA BAKTI.
ALLAHTAN BURADA YOK! AMA YATAKTAN KALKIP NEREYE GİTMİŞ OLABİLİR?

DIŞARDA RÜZGÂR ISLIK ÇALARAK KORKUNÇ GECEYİ DOLDURURKEN KRİSTİN GÖRDÜĞÜ RÜYANIN TESİRİ ALTINDA ODASINDAN FIRLADI...
BİR KERE DAHA BÖYLE BİR KÂBUSU YAŞAMAĞA TAHAMMÜLÜM YOK. ARTIK JOHN İLE KONUŞMALIYIM BUNU!
JOHN! NERDESİN JOHN?
KARANLIK ŞATONUN KORİDORLARINDAN ACAİP SESLER GELİYOR KRİSTİN KORKU İÇİNDE SAĞA SOLA KOŞUŞUYORDU...
JOHN!.. LÜTFEN CEVAP VER JOHN!.. NERDESİN!...
GEÇEN OLAYLAR BİR AN İÇİNDE KRİSTİN'İN GÖZÜ ÖNÜNDE SİNEMA ŞERİDİ GİBİ GEÇTİ. HAFIZASI ONU AYLARCA GERİYE GÖTÜRDÜ! BİR BALODA TANIMIŞTI JOHN'U...
BEN JOHN DAKSLAND.. BU DANSI LÜTFEDER MİSİNİZ
BU ŞEKİLDE BAŞLAYAN TANIŞMA JOHN'UN EVLENME TEKLİFİYLE SON BULDU. KRİSTİN MÜTEREDDİTTİ...
AMA ONU YETERİ KADAR TANIMIYORUM Kİ ANNECİĞİM!..
ÇOK ZENGİN, VE TANINMIŞ AİLEDEN.. BU BİR FIRSATTIR KIZIM.. ÜSTELİK YAKIŞIKLI DA!
KRİSTİN, AİLESİNİN DE TEŞVİKİYLE ÇOK AZ TANIDIĞI JOHN İLE EVLENDİ.. MALİKANESİNE YERLEŞTİ...
JOHN'UN ATALARI GERÇEKTEN SOYLU KİŞİLER.. BU GURUR DUYULACAK MANEVİ BİR MİRASTIR BENCE!
ONLAR HAKKINDA PEK FAZLA BİR ŞEY BİLMİYORUM MADAM. BEN SADECE ONLARIN YANINDA ÇALIŞAN BİRİYİM. SİZİN ÖNCEDEN ONLAR HAKKINDA BİR ŞEYLER ÖĞRENMİŞ OLMAYIŞINIZA ŞAŞTIM.

HİZMETÇİ KIZ KRİSTİN'İN SAFİYETİNE ŞAŞARAK ONA BİLMEDİĞİ BAZI ŞEYLERİ ANLATTI... DAKSLANDLAR LANETLİ BİR AİLEYDİ. DAKSLAND SOYUNDAN GELEN BİR ERKEK BİR GÜN KARISININ BAŞINI BALTA İLE KESECEKTİ... BU ASIRLARDIR BÖYLE OLMUŞTU...
İŞTE DAKSLAND'LARIN SOYLU MİRASI MADAM!..
HİZMETÇİ KIZ BUNLARI SÖYLEYİP SÜRATLE UZAKLAŞIP GİTTİ.. KRİSTİN BİR DAHA ONU GÖREMEDİ... KOCASINA SORDUĞUNDA...
ONU KOVDUM.. HAKKIMIZDA BÖYLE ÇİRKİN HİKAYELER UYDURAN BİR HİZMETÇİYİ DAHA FAZLA TUTAMAZDIM. SEN DE ONA İNANMAKLA SUÇ İŞLEDİN KRİSTİN!..
İŞİTTİKLERİMİN GERÇEK OLMAMASINI İSTERDİM JOHN!
GEÇMİŞİ UNUTMAK LÂZIM KRİSTİN! AİLEMİN GÜNAHLARI OLABİLİR. AMA BEN ONLAR GİBİ HAREKET ETMİYECEĞİM. BANA İNAN KRİSTİN.. SENİ SEVİYORUM!
İŞTE KRİSTİN'İN KÂBUSLARI KORKULU RÜYALARI BUNDAN SONRA BAŞLAMIŞTI..
O GECE FIRTINANIN KORKUNÇ GÜRÜLTÜSÜNÜN DEHŞETE BÜRÜNDÜĞÜ DEHLİZLERDE ÇILGIN GİBİ KOŞUYOR KOCASINI ARIYORDU...
JOHN!.. NERDESİN! LÜTFEN CEVAP VER JOHN!...

BEN BİR VAMPİRİM

yazan: MAURICE LIMAT
çeviren: MEHRİZAT POYRAZ

KORKU ve DEHŞET ROMANI

Jean Louis garip ışıltılarla yanan bakışlarını ona çevirdi.

"Siz beni anlamıyorsunuz. Ben iyice dondum. Şimdi ateş içime düştü. Ogece İsabelle yanımdaydı. Uzanmış dinleniyordu... Apansız içimde, canavarca bir istek uyandı. İnce ve biçimli boynuna bakıyordum. Gece lâmbasını yakmıştım. İnip kalkan dolgun göğüslerine bakarak garip bir arzu duyuyordum."

"Anlıyor musunuz... Onu ısırmak dişlemek, parçalamak geçiyordu içimden."

"Kanını istiyordum. Ah ne vahşet evet onun kanıydı benim istidiğim, aşkı değil... Başını

Başını yumruklamağa başladı...

Teddy onu durdurmağa çalışarak:

"Leşen.... Leşen... siz bir canavar değilsiniz. Tekrar ediyorum.. Canavar olan, cinayete teşebbüs edendir. Size sık sık kriz geldiğini anlıyorum. İradenizi çok iyi kullanarak bu çeşit isteklerinize engel olmağa, çalışmalısınız. Bu defa başarmışsınız. Tebrik ederim..."

Jean Louis biraz yatışmıştı. Dedektif'in bu konuda epeyce bilgili olduğunu anlamıştı:

"Kötülük, onu kabul edendedir, diyerek devam etti Teddy, Siz onu reddedeceksiniz. Bu onun sonu, yıkımı olur."

Leşen onun elini tuttu. Dedektifin eli dondu bu temastan..

"Teşekkür ederim. Ben aptalım. Size inanmalıyım."

"Bunu unutalım artık. Gelin de sizi traş edeyim."

"Nasıl?"

"Tabii. Bu sakal size yakışmıyor. Hafiflersiniz. Traş makineniz var mı?"

"Evet ama, o şeyden dolayı kullanmıyordum."

"Anlıyorum... bir ayna.. makina elektrikli mi?"

"Cesaretim kalmamıştı son zamanlarda. Ne yaptığımı göremiyordum."

ÖZET

Mimar Leşen, yolda oto-stop yapan bir kadını arabasına aldıktan sonra, arabası hendeğe yuvarlanır. Esrarengiz yolcu, yaralanan Leşen'e, gereken kanı verir ve kaybolur. Leşen iyileşir. Hastabakıcı İsabelle'le sevişmektedir. Buna rağmen hep o meçhul kadını düşünmekte, gitgide solan, saydamlaşan vücudünden ve garip duygularından rahatsız olmaktadır. Bir gün özel dedektif Teddy Verano'ya gider, ona derdini açar.

Teddy onu oturttu ve berberliğe koyuldu. Jean Louis'in yüzü açılıyor ve daha biçimli, bakılır bir hale geliyordu. Dedektif Leşen'e ne yapacaklarını anlattı. Genç adam şaşırdı ama, bir şey diyemedi.

"Kendinizi benim tutuklum olarak sayacaksınız" dedi Teddy gülerek.

Leşen, yatağa uzanmıştı. Paris yolculuğu onu yormuştu. Bütün umudu Teddy'de olduğu için hemen ona koşmuştu. İlk konuşmaları sırasında duyduğu kuşkuların hiç biri kalmamıştı şimdi, artık Leşen'in yazgısını Teddy yönetecekti. Kendi kendine hiç bir şey yapamayacağını hissediyordu. Hele İsabelle'e imkânı yok gerçeği anlatamazdı.

Kısa bir uçak yolculuğundan sonra dönmüşlerdi. Dedektif, Leşen' in evine gitmesini istemişti. Yeni haberler gelene kadar orada kalması, gerekiyordu. Kendisi de kliniğe gidip Dr. Peris'e ve İsabelle'e Leşen-in durumu hakkında biraz bilgi verecek ve İsabelle'in onu ziyaret etmesini rica edecekti.

Sözlerine devam etti:

"Hücren pek sıkıntılı sayılmaz.. Evin güzel çalışma odan neşeli. Manzarası hoş, ağaçlar, villalar, deniz ve güneş, herşey var. Gazeteniz gelecek, radyo dinleyeceksiniz, ziyaretçileriniz olacak. Biliyorum İsabelle için endişe ediyorsunuz, ama onun hiç olmazsa gerçeğin bir bölümünü, bilmesi gerekir.

Jean Louis itiraz edecek halde değildi. Teddy odadaki resimleri inceliyordu. Merakla sordu:

"O mu?... Tebriklerimi sunarım çok güzel?...."

Genç adam yan gözle İsabelle 'in resmine bakıyordu. Teddy başka bir resmi göstererek:

"Bu yakışıklı delikanlı da kim? Yüzme olimpiyat şampiyonu Don Schollander'e benziyor."

"Bernar.... yeğenim... Güzel oğlan değil mi?... O da yüzmede derece aldı kaç defa....."

Teddy gülümseyerek resimleri yerine bıraktı:

"Söyleyin bakalım mösyö Leşen, bu yakışıklı çocukla çektirdiğiniz bir resminiz yok mu?"

"Vardı galiba birkaç tane ama, Paris'te bırakmıştım..."

"Onlar önemli değil. Bir flâşla ikinizin resmini hemen çekmek mümkün..."

"Ama dışarı çıkmamı istemiyordunuz?"

"Ona gerekçe kalmayacak. Burada da olur bu iş."

Jean Louis, Teddy'nin ne yapmak istediğini pek anlayamamıştı. Fakat itiraz edemiyordu.

"Ne isterseniz yapacağım. Onun da kabul edeceğine eminim.."

"Size anlatayım. Ben şimdi gidiyorum. Kliniktekilerle görüşeceğim. Siz burada beni bekleyeceksiniz."

Jean Louis telâşla:

"İsabelle'i çağıracak mısınız?.. Oh, çok rica ederim... Ona söyleyin ki..."

"Siz hiç rahatsız olmayın... Birazdan İsabelle burada olacak. Ben onunla konuşacağım. Siz de, benim ona anlattığım duruma göre davranışlarınızı ayarlayacaksınız..."

Leşen'i düşünceleri ile başbaşa bırakarak oradan ayrıldı.

xxxxx

İsabelle akşam geldi. Teddy' nin yanlarında olmasına aldırmadan, iki sevgili kucaklaştılar. Teddy düşünüyordu:

"Bu kadın onu seviyor. Hareketleri bunu ispat ediyor. Fakat onun solukluğundan da rahatsız olmuyor değil hani.... Vücudunun soğukluğundan da ürküyor... Durumu yumuşatmağa çalışmalıyım."

Biraz daha onların yatışmasını, bekledikten sonra İsabelle'e kendisini dinlemesini söyledi.

Devamı gelecek sayıda

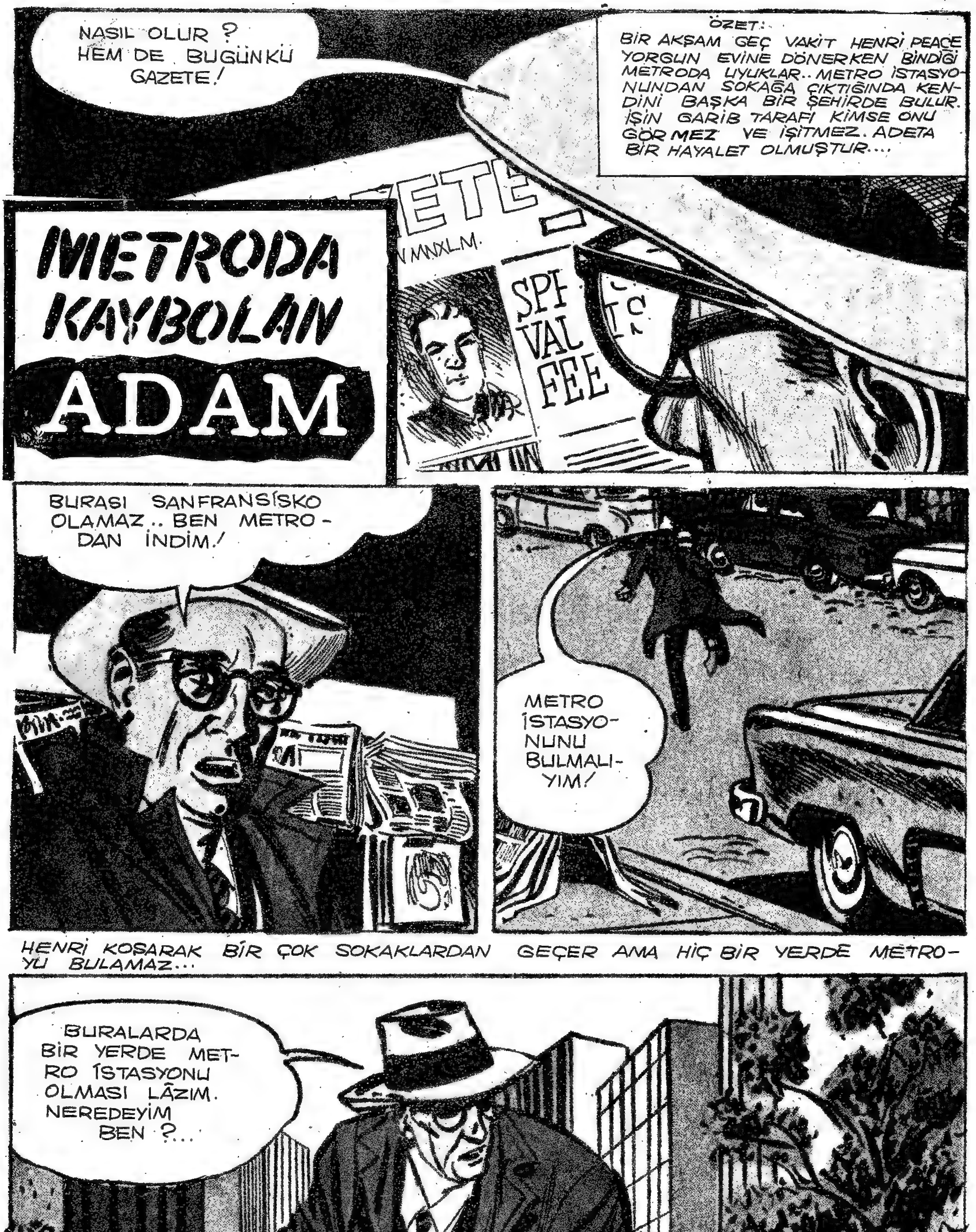
NASIL OLUR ? HEM DE BUGÜNKÜ GAZETE!
ÖZET:
BİR AKŞAM GEÇ VAKİT HENRİ PEACE YORGUN EVİNE DÖNERKEN BİNDİĞİ METRODA UYUKLAR.. METRO İSTASYONUNDAN SOKAĞA ÇIKTIĞINDA KENDİNİ BAŞKA BİR ŞEHİRDE BULUR. İŞİN GARİB TARAFI KİMSE ONU GÖRMEZ VE İŞİTMEZ. ADETA BİR HAYALET OLMUŞTUR...
METRODA KAYBOLAN ADAM
SPE VAL FEE
BURASI SANFRANSİSKO OLAMAZ.. BEN METRODAN İNDİM!
METRO İSTASYONUNU BULMALIYIM!
HENRİ KOŞARAK BİR ÇOK SOKAKLARDAN GEÇER AMA HİÇ BİR YERDE METROYU BULAMAZ...
BURALARDA BİR YERDE METRO İSTASYONU OLMASI LÂZIM. NEREDEYİM BEN ?...

SANFRANSISKO S:23
OFF!... GERÇEKTEN SANFRASIS-KO'DAYIM GÂ-LIBA. BUNU KABULETMEK LÂZIM!
O HALDE NE YAPMALI,.. NEV-YORK.... NEVYORK'A YAŞADIĞIM ŞEHRE DÖNMEKTEN BAŞKA ÇA-REM YOK. HEMEN DÖNMELİYİM!
HENRİ TREN İSTASYONUNUNU ARIYARAK NİHAYET BİR Bİ-NANIN ÖNÜNE GELDİ...
İŞTE SANFRAN-SİSKO TREN İS-TASYONU..NEVYORK'A TRENLE DÖNME-LİYİM!
NEVYORK'A BİR BİLET VERİR MİSİNİZ LÜTFEN!
GİŞE MEMURU HENRİ'Yİ FARKETMEDEN YENİ GELEN BİR KADINLA MEŞGUL OLDU..
EVET HAMFENDİ! NEVYORK EKS-PRESİ YARIM SAATE KADAR KALKIYOR!
OF!. BENİ DUYMADI.. FAR-KETMEDİ BİLE!

BIR BILET VERIR MI SINIZ ?
BU GÜN İŞLER AĞIR GİDİYOR. KIRK DAKİKADIR BIR KADINDAN BAŞKASI GELMEDİ!
GİŞE MEMURU DA BENİ FARKETMEDİ ÇILDIRACAĞIM!
NEVYORK YOLCULARI ACELE EDELİM!
BAKAR MISINIZ ? NEVYORK'A GİTMEK İSTİYORUM!
VALIZLERI FURGON'A ALIN!
KIMSE BENI FARKETMIYOR.... DUYMUYOR!..
HEPİNİZE İYİ YOLCULUKLAR!..

ÇOK UZUN SÜREN BİR YOLCULUKTAN SONRA... TREN NEVYORK'A VARIR...
ALLAHIM! NE OLUR BİR ŞEYLER ANLIYABİLSEM...
E 125S
SAAT SEKİZ OTUZ. BENİMKİ DE ÖYLE. DEMEK DOĞRUYMUŞ!
DÜN GECEKİ METRO İSTASYONUNU BULMALIYIM.
AYNİ SAAT, AYNİ İSTASYON. GEÇİRDİĞİM RÜYA VEYA GERÇEK OLAYI AYNEN YENİDEN YAŞAMALIYIM! BAKALIM ÇÖZEBİLECEK MİYİM?
BURADA AKTARMA YAPIP AYNİ METRO TRENİNE BİNMELİ!
HENRİ SAATLERCE BİNDİĞİ TRENİN GELMESİNİ BEKLEDİ...
TAMAM... İKİ-OTUZ BEŞ TRENİ GELİYOR! SANKİ İÇİNDE KENDİMİ BULACAKMIŞIM GİBİ HEYECANLIYIM!

İŞTE BU DÜN GECE BİNDİ-ĞİM VAGON! YIRTIK KANEPEDEN TANIDIM!..
AYNİ REKLÂM AFİŞLERİ.. EVET..EVET AYNİ VAGON!
ÜÇ DURAK SONRA İNECEĞİM. VE HER ŞEY ANLAŞILACAK!
ÇOKTA UYKUM VAR. GÖZ-LERİM KAPANIYOR...
YİRMİ DAKİKA SONRA...
UYANIK KAL-MALIYIM! UYKU-MU YENMELİYİM! BU DURAKTA İNECEĞİM!

İŞTE BURASI! BENİM SOKAĞIN DURAĞI!
SOKAĞA ÇIKMAĞA KORKUYORUM! ACABA ?...
MERHABA HENRİ!
JOE...
AH! JOE BENİ GÖRÜYORSUN, BENİ TANIYORSUN DEĞİL Mİ?
TABİİ BAY HENRİ! BEŞ SENEDİR BENDEN GAZETE ALIYORSUNUZ TANIMAZ OLUR MUYUM HİÇ!
LÜTFEN HATIRLA JOE, DÜN GECE SENDEN GAZETE ALDIM MI?
MAALESEF BİLEMİYECEĞİM. ÇÜNKÜ DÜN GECE BİRAZ RAHATSIZDIM. YERİME YEĞENİM GAZETE SATIYORDU...
EYVALLAH JOE! OH! TANRIM, HAYATTA OLMAK NE GÜZEL!
GÜLE GÜLE BAY HENRİ!
BÖYLE İZAH EDEMEDİĞİNİZ OLAYLAR BİLMEM BAŞINIZDAN HİÇ GEÇTİ Mİ? SON VAPUR YAHUT SON OTOBÜSLE EVİNİZE DÖNERKEN EN İYİSİ DÜŞÜNMEMEK BUNU..
SON!

Gelecek sayımızda

CÜCENİN İNTİKAMI
Ortaçağ Derebeyi şatolarında geçen dehşet verici bir olayın hikâyesi...

VAMPİRLER OTELİ
Tanımadığı bir kasabaya inen bir turistin içine düştüğü korkunç macera.....

HAYALET JÜRİ
Öldürdüğü insanlar tarafından yargılanan haydutun müthiş hikâyesi...

Korkunç Ziyaretçi (DEVAM)

5 Aralak - Son hadiselerden beri ışığımı açık bırakarak uyumayı adet edinmiştim. Ona rağmen dün gece gene korkunç bir hadiseyle karşılaştım. Geceleyin uyandığımda bir adam masanın üzerinde duran tuvalet aynasında kendisine bakıyordu. Yatağımın içinde kaskatı kesildiğimi hissettim. Adam uzun boylu ve geniş omuzluydu. Arkası bana dönük olduğu halde karşısındaki aynada suratını görebiliyordum. Yüzü korkunç delikler ve acaip renkli yaralarla doluydu. Gözleri derin oyuklarının içinde adeta kaybolmuştu. Aynayı tutan elleri bir örümceği andırıyordu. Bu korkunç yaratıkla aynı odada bulunmam beni o kadar korkuttu ki başka birşey düşünemeden, yorganımın altına saklandım.

6 Aralık- Bugün arkadaşım Chapterin oteline gidip gelip gelmediğini öğrenmeye karar verdim. Başımdan geçenleri birisine anlatmam şarttı. Chapterin kalın sesini duyduğum an içime bir emniyet hissi geldi. Beraberce otelden çıkıp benim evime geldik. İçimi dökebileceğim birisini bulduğum için o kadar memnundum ki onun söylediklerini dinlemiyordum bile. Ben konuşmaya başlamadan evvel davranışlarından onun da bana gizli birşey söylemek istediğini sezinlemiştim. Sık sık aynı kelimeleri tekrarlıyor, korku ve şüphe dolu gözlerini odanın duvarlarında gezdiriyordu. Bir kaç dakika süren uzun bir sessizlikten sonra Chapter düşündüklerini söylemeye karar veren bir adam haliyle bana döndü.

"Bu acaip evi de nereden buldun allahaşkına. ?"

"Herşeyden evvel fiatı çok müsait"

"Niçin bu kadar ucuz olduğunu, hiç düşünmedin mi?"

"Hayır."

Aramızda gene bir sessizlik oldu. Sinirlenmeye başlamıştım.

"Ne söyleyeceksen söyle bir an evvel"

"Bu odada eskiden ressam Blount otururdu. Bende kendisini ziyarete gelir...."

Sözlerini gene tamamlıyamamıştı.

"E e sonra. Lütfen cümleni tamamlar mısın?"

"Sonra o kadar feci bir hal almaya başladı ki ben bile onu görmeye, tahammül edemez oldum. Geceleri rüyama giriyordu."

Şaşkınlık ve korku içinde Chapter'in suratına bakıyordum. Blount hakkında bir bilgiye sahip değildim ve neden bahsettiğini de anlıyamamıştım ama korkudan ağzımın içi kurumuştu.

"O zamandan beri ilk defa tekrar buraya geliyorum. Bu evde oturulmaz arkadaşım...Ben seni de pek iyi görmedim . Zavallı Blount son iki sene sokağa çıkmadan evvel ince bir tülle yüzünü örterdi. Uzun seneler kendisine bakan bakıcısı bile en sonunda onu terk etmeye mecbur kaldı. Dudakları tamamen yok olmuştu, yürüyemiyor dört ayağının üzerinde sürünüyordu...Sonra o feci koku....."

Birden Chapter'in lâfını kestim. Daha fazla bir şey dinlememe ihtiyaç kalmamıştı...Gerçeği anlıyordum..

"Benim içinde bulunduğum odalarda mı otururdu?"

"Hayır bütün evi kiralamıştı ama en üst kattaki küçük odada otururdu. Bu odalar sokağa çok yakın oldukları için görünmekten korkardı. Kendisini görebilmek için bir kalabalığın evin altında biriktiği söylenirdi.

"O kadar hastahaneler var, niçin birine yatmak istemedi?"

"Hastahaneye ayak bile atmak istemezdi. Tecrit edilmekten korkuyordu. Bütün gün burada oturur ilâçlar hakkında kitaplar okurdu. İnsanlığın başına bir belâ olduğunu biliyordu. İki sene evvel intihar ettiğini duymuştum...Oysa doktorlar kendisinin birkaç sene daha yaşayabileceğini söylüyorlardı."

"Hastalığının ne olduğunu söyler misin artık?"

"Ben senin bildiğini zannediyordum" diye bağırdı. Bana doğru biraz daha yaklaştı ve gözlerimiz birleşti. Dudaklarından dökülen kelimeleri ürpererek işittim..."

"Cüzzamlıydı."

KORKU Pazartesi günleri çıkar, haftalık heyecan dergisi. Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: S U A T Y A L A Z . Yönetim Yeri: Cağaloğlu Yokuşu Saadet Han, Kat: 5, İstanbul. Telefon: 27 30 07. Dizildiği ve düzenlendiği yer: Resimli Roman Ajansı. Basıldığı Yer: Duran Ofset Basımevi. İlân: Özel anlaşmaya bağlıdır....

MODERN ERKEĞİN DERGİSİ

salıncak

Amerika'da:
PLAYBOY
Fransa'da:
LUİ
İtalya'da:
MEN
NAT
İL KİNG
İngiltere'de:
PENTHOUSE
KİNG
CARNIVAL
PARADE

Türkiye'de

salıncak

bir Salıncak almayı unutmayınız!

Genç-yaşlı, küçük-büyük, kadın-erkek, herkesin beğendiği rakipsiz gençlik ve kahramanlık dergisidir!

AKŞAM'daki günlük romanı, dergideki haftalık macerası ve her yıl hasılat rekoru kıran filmleriyle bütün Türklerin sevgilisi olan KARAOĞLAN her Çarşamba KARAOĞLAN dergisinde.....

HAFTALIK GENÇLİK VE

KAHRAMANLIK DERGİSİ

KARAOĞLAN

Düzenleme : Akşamsefası